

קטי מטמור ומרזות נהוראי, בן־ידידה, בטימו, טננבאום וליברמן — רק מטיפוס על הרציון

רית־מילה, שנערכה בבית אחד מחבריהם ב־קריית־שמונה. עורא החזיק תחת בית־שחיו הכילה עטופה בניר עיתון, המתנה עבור הרך. בעברם את רחובה הראשי של קריית־שמונה נתקלו בשלוש נערות שטיילו לאיטן. עורא, שהיה ידוע במקום כנואף וקל־דעת, פנה לחברו: „שמע, יש לי חשק להתעסק עם אחת מהן.“

„תפאדל, היתה תשובת גזי.“
את ליבם משכה הנערה שהלכה באמצע, חטובת־הגוף שבין השלוש. היתה זו רוזה דודי, היננית וצעירה (19).

את המשך הפרשה סיפר גזי דבורה בפני חוקר המשטרה הסמל אליהו קור:

„עורא ניגש אל הבחורה, תפס את היד שלה ולקח אותה לכיוון המשתלה. הוא חיבק אותה במתנים ואז אני שאלתי אותו: תגיד, גם אני יכולי? בטח! הא ענה לי ואז הלכתי מאחוריה במרחק של 20 מטר. עורא נכנס עם הבחורה בין העצים ואני נשארתי בחוק, עד שיגמור.“

המשך הסיפור התבררו הפרטים הבאים: בחורשה הפיל עורא את הנערה ארצה; היא נאבקה עמו בכל כוחה, התחננה שלא יעשה זאת. התפתוליותיה הגבירו את תאוותו של עורא; הוא קרע את בגדיה, ביצע את זממו.

אך גם בסערת הרגשות לא שכח את עצמו. בקוררו מעורר בחילה הכניס את החבילה לארנקה של הנערה. „לא רציתי שהמתנה תחלך“, סיפר. בסיימו לא שכח להוציא את החבילה בחזרה. את הנערה השאיר על הארץ, ערומה ובוכיה.

במרחק־מה ציפה לו גזי חברו. בראותו קפץ עורא ויצא מהחורשה לבדו, הרגיש כי קופה. „ולי לא מגיע“, התרעם. „בטח“, השיב עורא. „היא עוד לא הספיקה להסתלק.“ הם מצאה שוכבת על הארץ, באותו מקום. מול ההתנפלות החדשה, ניסתה הב־חורה לחילה לבעוט. תוך נסיגות־שוא לקי רוא לעורה, אך משהרגישה כי כוחותיה אוזלים חדלה להתנגד. סיפר עורא: „שאלתי את גזי אם גמר ואז קמנו, והלכנו חזרה לכביש בדרך לברית־מילה. גזי עוד נעצר ליד הקיפוס של רחמים וקנתה מתנה.“

השופט מזועזע. בבית־המשפט המחוזי בחיפה, בו נערך משפטם בפני השופט ד״ר משה צעיוני, סירבו השניים לקבל סניגור שהוצע להם על־ידי הפרקליטות. „גובל להגן על עצמנו לבד. לא צריך שאיזה עורך־דין יכניס אותנו יותר עמוק בבוק“, הכריז עורא. הנאשם השני, גזי, סרב למסור עדות בבית־המשפט: „לא אדבר! מה שהיה לי לאמר, אמרתי במשפטה!“

הקרוב, רוזה דודי, נפטרה חמשה חודשים אחרי שהשניים ביצעו בה את האונס. התי־ביעה ניסתה להוכיח קשר בין האונס ומותה של הנערה, אך לא הצליחה. ביחוד אחרי שי־הבדיקות שנעשו אחרי האונס הוכיחו כי לא היתה זו פעם ראשונה שרוזה ידעה גבי־רפס. לשאלת השופט ד״ר צעיוני, „למה עשיתם את זה?“ ענה הדובר שבין השניים, עורא: „התחשק לנו...“

השופט צעיוני, הידוע בקוררו־כך בדרך־כלל, (המשך עמוד 14)

שסבל מילדותו מהעדר אב, גילה מעוררו שתי תכונות בולטות: רצון לעשות רושם בכל צורה ובכל מחיר, ונטיה ללקיחת חצי־צים לא לו. שתי תכונות אלה סיבכוהו תכופות עם החוק, גרמו לכך שמשפחתו תשלחהו בעוריו למוסד בשחיץ. אולם בדרך פלא הצליח בן־יודי תמיד לקום שוב על רגליו ולהופיע בחזרה בדמות הצעיר המרשים, הפורן והבטוח בעצמו.

ספורט בבית־הסוהר. בעת שרותו בצבא, לא יכול היה אלכסנדר להמתין לשנים הדרושות לעליה מדרגת טוראי סרן. הוא העלה את עצמו בדרגה, נתפס ונשלח לארבעה חרשי מאסר. למאסר זה היתה תוע־לת מסוימת. אלכס למד בו את משחק ה־כדורסל, הפך מאז למומחה בספורט זה ולשופט כדורסל מקובל במגרשי הכדורסל. את הקריירה שלו אחרי הצבא החל אלכס בדרום, בעבדו בסדום ובתמנע. הוא היה מסגר טוב, אולם המקצוע נראה נחות ב־עיניו. לכן היה מספר תמיד למכרו כי המסגרות היא רק הסוואה וכי בעצם הוא אדם חשוב — קצין בטחון. בעת עבודתו בסדום נתפש במעשה מירמה, נשלח למחנה האסירים מעטויה. בעבדו בתמנע, גנב כרטיס סי טיסה של חברת התעופה ארקע. נשפט בבית־המשפט בבאר־שבע.

באחת מחופשותיו מתמנע נתפס אלכס

ישראל. ליד הקיר הסתדרו בשורה ישרה רבקה טננבאום (65 קילוגרם), שרה בטימו (93) רות בן־יודיה (69.5), מרים ליברמן (98) ואסתר נהוראי (116 קילוגרם). קטי מטמור הרוזה והבלונדית, בעלת ה־עיניים העצובות, תפסה את מקומה ליד המיקרופון. המבצע הגדול של המועצה ל־שיווק חלב ומעריב, להגביר את השימוש בחלב כדי לרזות, הגיע לשלבו השני.

יום קודם הגיעו חמש הנשים למלון ה־ירושלמי, לגור בו שבוע, להוריד את מש־קלן בעזרת מאכלי חלב. למחרת הובלו החמש למסבת־העתונאים, להוכיח כי במשך יום אחד הספיקו כבר לאבד ממשקלן.

הבעל רזה או לא? „החלטנו לארח את חמש הנשים, כדי להוכיח שעל־ידי שימוש בדיאטה של חלב אפשר לרזות“, הסבירה קטי, מפקדת המביצע. „כולן נשים נשואות ואהובות מאד על בעליהן, אבל הן השמינו בגלל אכילה בלתי־נכונה. הן תגורנה במלון, כל הזמן תשמרנה על דיאטה של חלב, ותרוינה. הקורס הזה“, הוסיפה, „למען אלה שעוד לא תפסו את העניין, נועד בשביל לרזות.“

ראשונה קפצה ממקומה כתבת ידיעות־אחרונות, תחיה בתי־ארון. „אז למה הנשים לא עשו את זה בבתיהן?“ „כי ביחד הן מרגישות את עצמן יותר

מרזה בן־יודיה

מרזה נהוראי

אפשר להוריד חצי־הקילו ביום הראשון —

כיסוי. בבתי מלון, ובבתי מסחר, היה מחלק ציקים כאלה תמורת סחורות והארתה. לשיאו הגיע בן־יודי לפני כחדשים, כאשר הופיע בפני הועדה שמונתה לחקור את אסון הילדות שעלו על מוקש באילת (העולט הזה 1158). הוא הופיע בפני הועדה כאילו מרצה נו החפשי, הציג את עצמו כקצין לשעבר וכמומחה בעניני אילת, מסר עדות כזוּבת. הוא נשבע גם שאינו מכיר איש מאנשי־הבטחון באילת, נראה מיד לאחר זאת על־ידי השופט יוסף חריש כשהוא משוחח עם אנשים אלה.

למרות שהדבר, כמו מעלליו הקודמים, פורסם מעל דפי העונט הזה, לא מצאה המשטרה לנכון להתערב בכך. אלכסנדר קיבל גיבוי של גורמים מסוימים שניצלו את נתינו לשקר ולהתחפש, לטובתם.

במשך חרשים המשיך אלכסנדר לטוטט בארץ בתלבושת הסרן רבת־הרושם. כשנעצר לפני כשלושה שבועות באשקלון הוא נמלט מידי השוטרים, כשם שנמלט פעם אחרת מחדרו במלון פארק בתל־אביב. אותו זמן הכיר אלכסנדר נערה, הציג לה נשואים. הזוג כבר נרשם ברבנות והתחננה עמדה להעריך בימים הקרובים. אולם קרובי ה־צעירה חשדו משום מה בסרן המזור שכא תמיד רכוב על גיפ אורחי, וסיפר כי הוא עובד בתפקיד סודי אי־שם בדרום הארץ. גדמה היה להם כי ראו את תמונתו בהעולט הזה. הם פנו למערכת ועם האינפורמציה שקיבלו פנו לצבא כדי לברר אם אמנם קיים סרן בדמות שהכירו.

רק כאשר התברר לצבא כי בארץ משוטט רמאי ונוכל המציג את עצמו כקצין צבא, נכנסה המשטרה לפעולה במלוא המרץ, ו־אלכסנדר בן־יודי נתפס במדי הסרן שלו בבתי־אבאר בתל־אביב. את תחושתו הסרן הוא יאלץ כנראה להמיר בתחושת האסיר.

פשעים

תועבה במשתלה

שני החברים, עורא בן סאלם מכרוז (20) וגזי בן סאלם דבורה (19), היו בדרכס לב־

על־ידי חוקרי מערכת העולט הזה והוסגר למשטרה, אחרי שמגלה הכוכבים אלי גלר טען כי הוא ניסה לטחוט ממנו כספים ב־טענה שיש בידו למנוע פרסום כתבה עליו בהעולט הזה. אולם גם הפעם יצא בן־יודי זכאי בדיון, מחוסר הוכחות מספיקות.

תקופה מסוימת היה נדמה כי בן־יודי, בעל הנטיות לסחוב חפצים קטנים כמו מצעי תים ומכשירי רדיו־טרנזיסטור גם אצל חב־ריו ובני משפחתו, חזר למוטב. הוא עבד בא־על, כאחראי להספקת מזון למטוסי ה־חברה בלוד. אולם בפני ידידיו המשיך ל־ט עון כי הוא קצין־בטחון.

כאשר באחו הימים בילה ערב עליו ב־בית־דולפין בשבי־ציון, ניתנה לו ההזדמנות הגדולה לעלות על הפסים הנוכחים. הערב היה משעמם ואלכס קיבל על עצמו להכניס רוח חיים במקום. בעל המקום, גורמן לור־יא, שהוא גם סוכן חברת הסרטים יוניטד ארטיסטס בישראל, התלהב מיזמתו, הציג לו לעבוד עמו.

„הייתי מוכרח“. אלכסנדר בן־יודי נהנה עתה מכל טוב. היתה לו משרה, מש־כורת שמונה, מכונתו של הבוס עמדה ל־ר־שותו. הוא גם נהנה מאמון מלא, נהג להר־גיש זאת בכל הזדמנות. בנסיעותיו התכר פות לחו־ל היה גורמן לוריא משאיר בידיו של אלכס את הנהלת עסקיו. אלא שאלכס לא יכול היה להתגבר על נטיותיו החולניות.

כשחזר לוריא מאחת מנסיעותיו הוא גילה כי אלכסנדר הוציא כספים רבים בשמו, בין־בז אותם ללא חשבון. לוריא דרש הסברים. אלכס הסביר: „הייתי מוכרח.“ הוא נורק מהעבודה.

לידידיו סיפר אלכסנדר כי מה ששבר אותו היתה אהבה נכזבת. הוא עמד לשאת אשה, כך סיפר, והיא עזבה אותו ברגע האחרון. כך החל אלכס בסבוב האחרון של הופעותיו המחופשות. הוא חזר ללבוש את מדי הסרן מחילי־הצנחנים עם תגובע של חיל־הצנחנים. הוא שוטט בארץ, בילה בבתי המלון ה־מפוארים ביותר, חתם בשם מקום העבודה הקודם שלו, לשם נשלחו המשכונות. אחרי כך החל פשוט להציף את הארץ בציקים ללא

טוב, כשהן מנסות לרזות.“ הסבירה קטי במתיקות של שמנת.

„אני, כשרציתי שבעלי ירזה עשיתי לו דיאטה בבית“, הוסיפה כתבת ידיעות אח־רונות בעוקצנות.

„באמת ראיתי אותו והוא לא רזה“, העיר יהושע ביצור, איש מעריב. וקולו כחלב חמוץ. כת־אורן הגעלבת נשבעה כי בעלה הפסיד 15 קילו ממשקלו.

קטי השתלטה על המיקרופון, הפסיקה את הויכוח הפרטי בין נציגי שני הצהרונים האויבים. „אתמול היה לנשים יום קשה“, מיהרה קטי להסביר. „אחרי־הצהרים הן טיפסו על הרציון ועברו הלכו לקולנוע. כששקלנו אותן, התברר, כי פרט למרים ליברמן, הפסידו כולן לפחות חצי־קילו.“

„בגלל דיאטת החלב או בגלל הטיול הקשה על הרציון?“ שאל כתב בחוסר־טאקט.

לקטי הדגיקה, האחראית למיבצע מטעם מעריב, קשה היה לענות. כי גם היא ה־אוכלת במלון מזון משמיו, איבדה בגלל המאמץ הפיסי הקשה חצי קילו ממשקלה — בלי לעבור את התענוג החלבי שנשמר לחמש שפנות־הגנסיון של מיבדי עסקי.

דרכי חיים

אי־ש התחפושות

לחתול יש שבעה חיים, אומרת האימרה העממית. לאלכסנדר בן־יודי, הדומה לחתול גם בכך שבכל פעם שהוא נופל, הוא מצליח להתרומם מחדש על רגליו, היו יותר מש־שבע חיים.

כי מאחורי מראהו החיצוני המרשים של אלכסנדר, מראה של צעיר חסון, רציני ושקול, בעל בטחון עצמי, מסוג הצעירים המופיעים במודעות פרסומית של סיגירות, הסתתרה נפש מופרעת. הצעיר בן ה־27,

* דובר משד המסחר והתעשייה, והממו־נח על עידוד הסרט הישראלי אשר הידוברג.